

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ภาษามีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการดำรงชีวิตของมนุษย์ เป็นเครื่องมือสำหรับการคิด ซึ่งจะนำไปสู่พัฒนาการทางเชาวน์ปัญญาในขั้นสูง เป็นเครื่องมือสำหรับการสื่อสาร ทั้งในการแสดงออกถึงความต้องการ ความรู้สึกนึกคิด และข่าวสาร อีกทั้งยังเป็นเครื่องมือสำหรับการเรียนรู้ โดยเป็นสื่อกลางที่ช่วยให้มนุษย์สามารถถ่ายทอดความคิดที่เป็นนามธรรมได้ เป็นสื่อสำคัญที่มนุษย์สร้างขึ้น เป็นเครื่องมือของการสื่อสารก่อให้เกิดความเข้าใจความหมายตรงกัน ทำให้สามารถศึกษาถ่ายทอดนำมาอนุรักษ์และสร้างสรรค์วัฒนธรรม เป็นมรดกทางสังคมสืบต่อกันมา (ประภาศรี สีหอำไพ, 2550 : 17) ไม่ว่าชาติใดในโลกต่างก็มีภาษาเป็นเอกลักษณ์ประจำชาติ ซึ่งชาติไทยก็มีภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติของคนไทย เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการติดต่อสื่อสาร ในการศึกษาเล่าเรียน ในการประกอบอาชีพ และในการดำเนินกิจการทุกอย่างของชีวิต ภาษาไทยจึงผูกพันกับคนไทยอย่างแนบแน่น (ราชบัณฑิตยสถาน, 2551 : 1) การสอนภาษาจึงมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง สำหรับการคิดและการติดต่อสื่อสาร มีความสำคัญต่อการเรียนรู้ของมนุษย์ ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีของวิกอทสกี (Vygotsky, 1997 : 81) ที่กล่าวว่าภาษาเป็นสิ่งที่สัมพันธ์กับความคิด โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของการพูด ในช่วงต้นของชีวิตเด็กจะใช้ภาษาในการมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นซึ่งเรียกว่าภาษาสังคม ต่อมาเด็กจะใช้ภาษาที่พูดกับตนเองเพื่อแนะนำการปฏิบัติตัวเองในการแก้ปัญหาที่เด็กต้องเผชิญ และการพูดเป็นทักษะพื้นฐานของการอ่านและการเขียนอีกด้วย

จากความก้าวหน้าทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ส่วนที่เกี่ยวข้องกับการทำงานของสมอง ทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องภาษามากขึ้น และมีความเชื่อมโยงระหว่างวิทยาการด้านต่าง ๆ พัฒนาการทางภาษาของเด็กมีพัฒนาการมาตั้งแต่อยู่ในครรภ์มารดา เด็กทารกจะค่อย ๆ ฟังและเรียนรู้ จดจำ และพูดเป็นคำในภาษาไทยได้เมื่ออายุประมาณ 1 ขวบ ซึ่งเหมือนกับกับเด็กทั่วโลก ที่ไม่ว่าจะเกิดในสังคมที่ใช้ภาษาใด ก็จะสามารถพัฒนาความเข้าใจและใช้ภาษาพูดตามวัยได้ในช่วงอายุใกล้เคียงกัน อย่างไรก็ตาม เด็กกลุ่มด้อยโอกาสหรือที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ไม่เอื้อต่อการพัฒนาทางภาษา มักมีพัฒนาการทางภาษาล่าช้าตั้งแต่ในช่วงปฐมวัย จากผลการสำรวจพัฒนาการเด็กปฐมวัยในประเทศไทยโดยกรมอนามัย กระทรวง

สาธรรณสุข ในปี พ.ศ. 2550 พบว่า พัฒนาการด้านภาษาของเด็กไทยมีความล่าช้ามากกว่าด้านอื่น ๆ อย่างชัดเจน โดยมีตัวเลขอยู่ที่ร้อยละ 22 และจากรายงานการสำรวจสุขภาพประชาชนไทยโดยการตรวจร่างกายครั้งที่ 4 พ.ศ. 2551 - 2552 ด้านสุขภาพเด็ก พบว่า พัฒนาการทางภาษาในเด็กช่วงอายุ 3 - 5 ปี ซึ่งเป็นวัยที่มีภาษาพัฒนาเพิ่มขึ้น จนสามารถสื่อสารในชีวิตประจำวันได้ใกล้เคียงกับผู้ใหญ่ก็มีพัฒนาการทางภาษาที่ล่าช้าเช่นกัน นั้นแสดงให้เห็นถึงพัฒนาการที่เกิดขึ้นซึ่งจะมีผลกระทบตามมาต่อตัวเด็กเองในอนาคต เมื่อเข้าสู่วัยเรียน และมักจะมีผลกระทบต่อการเรียน หรือมีความบกพร่องของทักษะทางสังคม เนื่องจากไม่สามารถใช้ภาษาพูดเพื่อสื่อสารกับผู้อื่นได้อย่างเป็นปกติ (นิชรา เรื่องคารกานนท์. 2552 : 135 - 161)

ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านดงครั้งน้อย สังกัดองค์การบริหารส่วนตำบลดงครั้งน้อย จัดการศึกษาสำหรับเด็กเล็กตั้งแต่ 3 - 5 ปี จากรายงานการประเมินศูนย์เด็กเล็กนออยู่ปี 2556 โดยกรมอนามัย ประเมินโดยโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพชุมชนตำบลดงครั้งน้อย พบว่า ความสามารถทางภาษาของเด็กเล็กภายในศูนย์มีพัฒนาการทางภาษาที่ล่าช้า 9 คน คิดเป็นร้อยละ 13.23 (โรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบลดงครั้งน้อย. 2556 : 4) และจากการประเมินพัฒนาการด้านสติปัญญาของเด็กเล็กภายในศูนย์โดยครูผู้ดูแลเด็กพบว่าพัฒนาการทางภาษามีเด็กเล็กร้อยละ 17.64 ไม่สามารถบอกความต้องการในการทำกิจกรรมประจำวัน ร้อยละ 22.05 ไม่สามารถปฏิบัติตามคำสั่งในการทำกิจกรรมการเรียนรู้ (ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านดงครั้งน้อย. 2556 : 14) ซึ่งพบว่า พัฒนาการทางภาษาของเด็กเล็กโดยรวมมีพัฒนาการที่ล่าช้าเช่นเดียวกัน หากไม่ได้รับการแก้ปัญหาที่จะส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้ของเด็กในอนาคต

พัฒนาการด้านภาษาของเด็กมีความสำคัญอย่างยิ่ง การจัดกิจกรรมให้เด็กได้รับประสบการณ์ทางภาษาอย่างเหมาะสมจะส่งเสริมให้เด็กปฐมวัยสามารถรับประสบการณ์และพัฒนาความสามารถสูงขึ้นได้ สอดคล้องกับ ھرรษา นิลวิเชียร (2535 : 16) ได้กล่าวไว้ว่าการจัดประสบการณ์ที่เหมาะสมกับวัยนั้นจะต้องคำนึงถึงความแตกต่างตามศักยภาพของแรงจูงใจบุคคลจึงจะส่งผลให้เด็กพัฒนาจนบรรลุเป้าหมายที่ต้องการ การจัดประสบการณ์ทางด้านการพูดและการฟังให้กับเด็กปฐมวัยนั้น ครูเป็นผู้รับผิดชอบเตรียมความพร้อมให้เด็กมีทักษะพื้นฐานในการใช้ภาษา 4 ด้าน คือ การฟัง การพูด การอ่าน การเขียน ดังนั้นการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะต่าง ๆ ให้กับเด็กปฐมวัยนั้นจะต้องคำนึงถึงการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับเด็ก เด็กในวัยนี้จะเริ่มเรียนรู้จากสิ่งที่เป็นรูปธรรมไปสู่สิ่งที่เป็นนามธรรม ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ อารมณ์ สุวรรณपाल (2531 : 194) ได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับการเตรียมสภาพร่างกายจิตใจว่าใน

การจัดกิจกรรมส่งเสริมทางการพูด โดยเริ่มจากการเล่าเรื่องราวตามจินตนาการภาพเสียก่อน เช่น หนังสือภาพ หนังสือนิทานภาพ หนังสือพจนานุกรมภาพ การฝึกเคลื่อนไหวสายตาดจากซ้ายไปขวา การฝึกความสามารถในการเห็นความแตกต่างของภาพ การจำภาพที่เห็นประสานสัมพันธ์ระหว่างมือกับตา หากได้รับการฝึกฝนที่ดีก็จะช่วยให้ทักษะทางภาษาของเด็กพัฒนาไปในทางที่ดียิ่งขึ้น

การฟังการเล่านิทานหรือการอ่านหนังสือให้เด็กฟังก็เป็นกิจกรรมหนึ่งที่ส่งเสริมพัฒนาการทางภาษา เนื่องจากนิทานและเรื่องราวในหนังสือเด็ก มีเนื้อหาสนุกสนาน น่าฟัง น่าตื่นใจ ได้รับความสนใจ จูงใจให้เด็กพัฒนาความสามารถในการฟังอย่างต่อเนื่อง การฟัง คือที่มาสำคัญของการพัฒนาภาษา คำ ความหมาย และภาษาที่คงามสร้างขึ้นมาจากนิทานและเรื่องราวเหล่านี้ถ้าฟังการพูดคุยในชีวิตประจำวัน ไม่พอเพียงที่จะพัฒนาภาษาของเด็ก เรื่องราวที่ซับซ้อนในนิทานต่างหาก ที่ได้นำเสนอคำและภาษาให้เด็กมหาศาล นิทานเรื่องหนึ่ง ๆ บางทีนำเสนอคำใหม่นับร้อยคำ และเด็กก็เข้าใจเพราะมีบริบทของเรื่องราวในนิทาน (พรพิไล เลิศวิชา, 2550 : 70) การพูดหรือการเล่าเรื่อง เป็นกิจกรรมทางภาษาที่นิยมจัดในกิจกรรมเสริมเสริมประสบการณ์ เพราะการใช้ภาษามีความเกี่ยวข้องกับการคิดโดยตรง และโดยธรรมชาติของการคิดจะต้องอาศัย การสังเกต การเปรียบเทียบ การรู้จักการเชื่อมโยงและการแยกแยะเป็นปัจจัยพื้นฐาน โดยปกติครูปฐมวัยมักเป็นผู้เล่าเรื่องให้เด็กฟัง ขณะที่ครูเล่าเด็กอาจเกิดจินตนาการจากเรื่องที่ได้ฟัง และมีพัฒนาการทางภาษา เพราะเด็กปฐมวัยเป็นวัยที่ชอบเลียนแบบ การรับฟังเรื่องราวต่าง ๆ ของเด็กสามารถพัฒนาทักษะในการฟังและการพูด เนื่องจากเด็กปฐมวัยต้องใช้การเปล่งเสียงซึ่งคือการพูดในการสื่อสาร เด็กอายุ 5 ขวบขึ้นไปจะสามารถพูดตอบได้ พูดเป็นเรื่องเป็นราว เมื่อได้รับฟังหรือได้ยินข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ จากสื่อ

เด็กสามารถจดจำได้ยาวนานขึ้น มีความจำมากขึ้น จดจำได้ยาวนาน (กุลยา ตันติชีวะ, 2542 : 107) สอดคล้องกับผลงานวิจัยหลายเรื่อง เช่น การศึกษาความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัยที่ใช้ นิทานพื้นบ้านเป็นสื่อเสริมประสบการณ์ ของ อรัญญา เพิ่มพืชรพัฒนา พบว่า ความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัยที่ใช้ นิทานพื้นบ้านเป็นสื่อเสริมประสบการณ์ด้านการฟัง โดยภาพรวม ความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัยด้านการพูดและฟังหลังการจัดประสบการณ์ที่ใช้นิทานพื้นบ้านเป็นสื่อเสริมประสบการณ์สูงกว่าความสามารถทางภาษาด้านการพูดและฟังก่อนการจัดประสบการณ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (อรัญญา เพิ่มพืชรพัฒนา, 2548 : 82 - 83) การศึกษาผลของการแสดงบทบาทสมมติและการตอบคำถามประกอบนิทานต่อการรับรู้วินัยในตนเองของเด็กปฐมวัย ของยุพา ศรีสุข พบว่า นักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมโดยการแสดง

บทบาทสมมุติประกอบนิทานมีการรับรู้วินัยในตนเองหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมโดยการตอบคำถามประกอบนิทานมีการรับรู้วินัยในตนเองหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 (ยุพา ศรีสุข, 2549 : 75) จากผลงานการวิจัยเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมและการส่งเสริมทักษะด้านต่าง ๆ โดยใช้นิทานสามารถพัฒนาเด็กปฐมวัยให้มีพัฒนาการด้านต่าง ๆ สูงขึ้นซึ่งจะส่งผลต่อการเรียนรู้ของเด็กในวัยเรียนและการเจริญเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่ดีในอนาคต

จากปัญหาความสำคัญของพัฒนาการทางภาษา การจัดกิจกรรมการเล่านิทานเพื่อพัฒนาความสามารถทางภาษา ผู้วิจัยซึ่งเป็นครูผู้สอนเด็กปฐมวัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาการจัดกิจกรรมการเล่านิทานเพื่อพัฒนาความสามารถในการฟังและพูด สำหรับเด็กภายในศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก ซึ่งจะเป็นแนวทางการพัฒนาความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัยให้ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องและผู้สนใจเกี่ยวกับเด็กปฐมวัยได้นำผลการศึกษาคั้งนี้ไปใช้เป็นแนวทางในการจัดการศึกษาสำหรับเด็กปฐมวัย ต่อไป

คำถามการวิจัย

การจัดกิจกรรมการเล่านิทานสำหรับเด็กปฐมวัยสามารถพัฒนาความสามารถทางภาษาด้านการฟัง – พูด ของเด็กปฐมวัย ได้อย่างไร

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อพัฒนาการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน สำหรับเด็กปฐมวัย ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
2. เพื่อศึกษาค่าดัชนีประสิทธิผลของ ความสามารถทางภาษาด้านการฟังและการพูด
3. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางภาษาด้านการฟังของเด็กปฐมวัย ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน
4. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางภาษาด้านการพูดของเด็กปฐมวัย ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน

สมมติฐานการวิจัย

1. ความสามารถทางภาษาด้านการฟังของเด็กปฐมวัย หลังการจัดกิจกรรมการเล่านิทานสูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรม

2. ความสามารถทางภาษาด้านการพูดของเด็กปฐมวัย หลังการจัดกิจกรรมการเล่า นิทานสูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรม

ขอบเขตการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ เด็กปฐมวัย อายุ 4 - 5 ปี ในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กตำบลคงครั้งน้อย ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 สังกัดองค์การบริหารส่วนตำบลคงครั้งน้อย จำนวน 6 ศูนย์ จำนวน 88 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ เด็กปฐมวัย อายุ 4 - 5 ปี ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านคงครั้งน้อย ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 ที่ได้มาจากการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) 1 ศูนย์ จำนวน 19 คน

2. ตัวแปรที่ศึกษา

2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ การจัดกิจกรรมด้วยนิทาน

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ความสามารถทางภาษาด้านการฟัง ประกอบด้วย การรับรู้คำศัพท์ การอธิบายความหมายของคำ การปฏิบัติตามคำสั่ง ความสามารถทางภาษาด้านการพูด ประกอบด้วย พูดบอกความหมาย และพูดประโยค

3. เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย

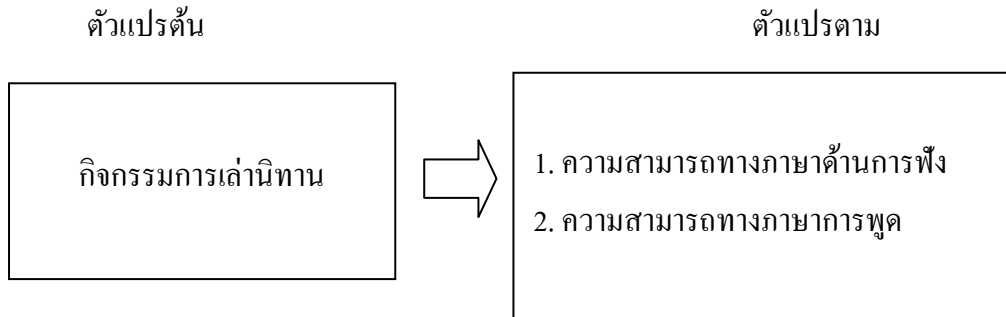
เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ สารการจذبประสมการณ้เรื่องราวเกี่ยวกับเด็ก หน่วยย่อย ก้าวใหม่ได้เรียนรู้ ชื่อของหนูก็มี เด็กดีมีวินัย และสุขสดีใสในร่างกาย ประกอบด้วยนิทานเรื่อง สัตว์น่ารัก ร่องเท้าสีแดงของน้องเหมียว วันนี้องเหมียวออกไปไปเตะไม้สั่นแดง บทเรียนของน้องเกม ยิ้ม ลูกเปิดไม่มีชื่อ ลูกหมีมีน้อง ลูกรักฉันเป็นใคร แพะนิสสัยดี หนูนิกเด็กดี สีเกลอ ผีเสื้อสามตัว น้องส้มมาโรงเรียน หมูตาแดง ลีนกับพิน ร่างกายของเรา บน - ล่าง ยักษ์ใหญ่

4. ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557

กรอบแนวคิดในการวิจัย

กรอบแนวคิดการวิจัย ผู้วิจัยกำหนดกรอบการวิจัยไว้ดังนี้

แผนภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

นิยามศัพท์เฉพาะ

กิจกรรมการเล่านิทาน หมายถึง กิจกรรมการเรียนรู้ที่มีเนื้อหาความรู้และนิทานที่เป็นเรื่องราวที่เล่าสืบต่อกันมา หรือมีผู้แต่งขึ้นใหม่ เป็นเรื่องราวที่ส่งเสริมให้เด็กปฐมวัยมีพัฒนาการทางภาษาด้านการฟังและการพูด แทรกอยู่ในสาระการเรียนรู้ เพื่อมุ่งเน้นให้เด็กได้รับประสบการณ์ทางด้านการฟังและการพูด ประกอบด้วย วัตถุประสงค์ สาระการเรียนรู้ กิจกรรม สื่อ วัสดุอุปกรณ์ แหล่งการเรียนรู้ เวลาและการประเมิน มีขั้นตอน 3 ขั้นตอน

ขั้นนำ เป็นขั้นที่ผู้สอนเตรียมเด็กให้มีความพร้อมก่อนทำกิจกรรมครูก็เตรียมข้อมูลเกี่ยวกับสาระที่จะเสริมประสบการณ์แก่ผู้เรียน โดยกิจกรรมการเล่านิทาน คัดเลือกนิทานที่เหมาะสมกับสาระการเรียนรู้ ร้องเพลง และจัดเตรียมบรรยากาศ ตกลงกติกาการฟัง

ขั้นกิจกรรม เป็นขั้นที่ผู้สอนดำเนินกิจกรรมเสริมประสบการณ์ตามที่จัดทำไว้เล่านิทานโดยใช้เทคนิคการเล่านิทาน ใช้น้ำเสียง ทำทางประกอบ หรือภาพประกอบ และสื่อต่าง ๆ ที่จัดเตรียมเหมาะสมกับนิทาน และให้เด็กแสดงความคิดเห็นหลังจากการฟังนิทานจบ

ขั้นสรุป เป็นขั้นที่ผู้สอนพูดคุยกับเด็กสรุปความคิดของเด็กเกี่ยวกับกิจกรรมหรือประสบการณ์ที่กระทำ ทบทวนตัวละครในนิทาน สิ่งที่เป็นประโยชน์จากนิทาน คติสอนใจต่าง ๆ ให้เด็กทำกิจกรรมที่แสดงออกทางพฤติกรรมทางด้านการพูดและการฟัง

เด็กปฐมวัย หมายถึง เด็กชาย - หญิง อายุระหว่าง 4 - 5 ปี ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กตำบล ดงครั้งน้อย ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 อำเภอเกษตรวิสัย จังหวัดร้อยเอ็ด สังกัดองค์การบริหารส่วนตำบลดงครั้งน้อย

ความสามารถทางภาษาด้านการฟัง หมายถึง ความสามารถของเด็กปฐมวัยในการ เข้าใจความหมายของคำหรือคำสั่งและสามารถปฏิบัติและแสดงพฤติกรรม วัดโดยแบบสังเกต พฤติกรรม และแบบประเมินความสามารถทางภาษาด้านการฟังที่สร้างขึ้น ซึ่งได้แก่

การรับรู้คำศัพท์ คือ ความสามารถในการแสดงออกของเด็กด้วยการรู้จัก ความหมายของคำนั้น ๆ

การอธิบายความหมายของคำ คือ ความสามารถของเด็กในการรู้จักและแสดงออก ตามความหมายของคำได้

การปฏิบัติตามคำสั่ง คือ ความสามารถของเด็กในการฟังคำสั่ง คำแนะนำแล้ว ปฏิบัติตาม

ความสามารถทางภาษาด้านการพูด หมายถึง การแสดงออกการใช้ภาษาด้วยการพูด หรือการบอกเรื่องราวที่ได้รับฟัง เพื่อให้ผู้อื่นเข้าใจอย่างถูกต้อง วัดโดยแบบสังเกตพฤติกรรม และแบบประเมินความสามารถทางภาษาด้านการพูดที่สร้างขึ้น ได้แก่

การพูดบอกความหมาย หมายถึง ความสามารถของเด็กในการพูด และเล่าเรื่องให้ ผู้อื่นรับรู้ใจความสำคัญได้อย่างถูกต้องตามความหมายของข้อมูล

การพูดประโยค หมายถึง ความสามารถในการพูดโดยใช้คำต่าง ๆ มาเรียงเป็น ประโยคพร้อมทั้งโยงความสัมพันธ์ของสิ่งเหล่านั้นแล้วสื่อความให้ผู้อื่นเข้าใจเป็นคำพูด

ประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน หมายถึง ผลการใช้กิจกรรมการ กิจกรรมการเล่านิทานที่ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และบรรลุตามเกณฑ์ 80/80 ซึ่งมีความหมาย ดังนี้

80 ตัวแรก (E_1) หมายถึง ร้อยละของคะแนนเฉลี่ยของเด็กปฐมวัยทั้งหมดที่ได้จาก คะแนนกระบวนการระหว่างเรียนและคะแนนแบบสังเกตพฤติกรรม ได้คะแนนร้อยละ 80 ขึ้นไป

80 ตัวหลัง (E_2) หมายถึง ร้อยละของคะแนนเฉลี่ยของเด็กปฐมวัยทั้งหมดที่ได้จาก คะแนนการทดสอบหลังจัดกิจกรรมการเล่านิทานได้คะแนนร้อยละ 80 ขึ้นไป

ดัชนีประสิทธิผล (The Effectiveness Index) หมายถึงค่าที่แสดงความก้าวหน้าทางการเรียนรู้ของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทาน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เด็กปฐมวัยได้นำกิจกรรมจากการฟังนิทานในการพัฒนาความสามารถทางภาษาด้านการฟังและพูดในชีวิตประจำวัน
2. ได้แนวทางให้แก่ครู บุคลากรทางการศึกษา หรือบุคคลที่เกี่ยวข้องได้นำไปใช้ในการพัฒนาพื้นฐานทางด้านภาษาแก่เด็กปฐมวัย
3. ได้ข้อมูลและเป็นประโยชน์ช่วยให้ผู้ที่เกี่ยวข้องกับเด็กปฐมวัยได้เลือกใช้เพื่อเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมส่งเสริมความสามารถด้านฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยต่อไป

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY